

MIKAEL
RESSEM

LÄSPROV

EN SJÄL SOM
BLÖDER

Förlaget Orda

En själ som blöder

Av Mikael Ressem

Levande död (2014)
När det tysta tar över (2015)
Hav utan botten (2015)
En man på en bro (2016)

1:a upplagan Förlaget Orda AB 2016

© Mikael Ressem 2016

Typografi: Palatino

Utgiven av Förlaget Orda AB

Tryckt i Polen 2016

ISBN 978-91-7553-225-7

www.forlagetorda.se

*"Mörkare än någonsin, tystare än vad någon man sett.
Det är här allt tar slut, det är nu livet inte finns"*

Kapitel 1 – Thailand

Phuket International Airport.

Vad fan gör jag här? tänkte han när han fick syn på de dåligt underhållna neonskyltarna som välkomnade dem samtidigt som han kände hur landningshjulen slog ner i den illa preparerade asfalten.

Vodkan, colan och den plastiga bismaken satt kvar i munhålan och ville inte försvinna. Han kände med tungan i en roterande rörelse. Det sträva sandkornsformade motståndet som inte gick att komma undan gjorde honom smärtsamt medveten om den våldsamma fylla som måste ha drabbat honom nyligen.

Det sista han mindes klart var att han stått vid ett av black jack borden på restaurang Kaptenen inte långt ifrån hans lägenhet när en sur man i pingvinkläder pekat på honom och sagt att han vunnit tjugotusen kronor. Resten var fragment.

En taxiresa till Arlanda med en etiopisk chaufför och en ospecificerad biljett till Thailand som blivit över. *”Vart som helst, bara det är varmt och långt borta”*, kom han ihåg att han sagt till en suddig figur.

”Mr. Sandstrom”, avbröt en pigg kines honom i tankarna.

Eller möjligen var hon väl en stackars fattig thailändska som inte kunde göra något annat än att vara just fattig.

Thailändska, fortsatte han tanken med ett leende som många skulle ha uppfattat som försmädligt förakt. Världens trevligaste och barnkäraste människor. Flygvärdinna måste vara högvilt för en liten thailändska som annars hade varit bifigur på en mindre glamorös pingpongshow i utkanterna

av Bangkok, eller kanske på någon sämre halvö där bugningarna till konungen var ett sätt att glömma misären som de europeiska fläskhögarna utnyttjade med sina ostrukna sedlar.

”Mr. Sandstrom”, sa rösten igen.

Vad vill hon, vill hon ha sex redan innan planet har landat? Han skrattade åt tanken och kände hur ruset tryckte ner nacken i sätet. Hastigt noterade han brandbilarna i ett plåtskjul som såg provisoriskt ut utan att vara det. Det var väl ett måste att ha ett antal brandbilar på en flygplats, att de var från femtioalet spelade väl mindre roll, tänkte han samtidigt som han försökte fånga spritglaset som försvunnit för länge sedan.

Han såg rakt fram i ryggstödet på stolen framför; ”Thai Air – Smooth as silk.” Resten av världen försvann i en svart massa.

Kapitel 2

Golvet var hårt, väggarna vita. Erik Sandström kände berusningen som valsade runt innan illamåendet skulle flyta in som ett tidvatten. Han såg konturerna av en människa, en flicka, han hoppades kvinna när ögonen fokuserat tillräckligt för att berätta att hon var naken. Trevande kände han under lakanet som täckte delar av den förvirrade kroppen och rätt snabbt förstod han att han var lika naken själv som den främmande människan som satt en bit ifrån honom. Han drog försiktigt i det vita lakanet och suckade när han hörde ljudet av tyg som lossnade från förhuden. Fan också. *"När kuken sitter fast i lakanet har det hänt mer än kramar"* brukade hans gamla kollega Staffan säga med ett skrockande ljud som betydde skratt.

Han hade haft sex. Förhoppningsvis med thailändskan som satt leende en bit bort och inte någon annan som han inte mindes. Prostituerad antog han utan att egentligen ha en aning. Men hur hade han kommit från planet, och var befann han sig?

Han borde känna ångest nu men fylla var det enda som fanns i hans kropp.

Gardinerna fladdrade till, stängen som de satt fast i skramlade i skarvarna. Han reste sig till sittande, yrseln kom plötsligt. Lika plötsligt som spyan som landade på madrassen bredvid honom.

Vad fan var det här? Han var i Thailand. Phuket Airport kom han ihåg, var nu det låg någonstans mer än att det fanns någonstans i Thailand. Och vad fan skulle han till Thailand att göra?

Mycket dumt hade han gjort men det här var långt mer än dumt.

Det hade varit kallt, trist och blött trots april i det Gävle som han uppenbarligen hade lämnat.

Gävle. En äcklig småstad som alla ville lämna. Utom han, Erik Sandström. Han hade blivit kvar, passerat 35 och snart borde han väl ha skaffat barn och familj som alla andra gjort för tio år sedan. Eller ta livet av sig, tänkte han i nästa stund när han såg spyorna rinna längs betonggolvet och slingra sig runt stolsbenet där thailändskan satt, eller hade suttit. Hon var borta. Plötsligt var hon borta. Han kände mest förvåning, och lättnad. Lättnad över att hon hade gått, men vart hade hon tagit vägen?

Han ställde sig upp på de skakiga benen, tittade ner på sin nakna kropp och kände sig mer patetisk än tidigare. Hade han betalat för sex? Varför då? Han hade aldrig behövt betala för sex tidigare, och vad hade han betalat med? Han hade knappast några thailändska sedlar att betala med. Hade han bytt hennes kropp mot någon ägodel? Vilken då i så fall och vilken dag var det idag?

Hur länge hade han varit borta?

Han hade ingen aning om någonting mer än att han befann sig i en soppa som han inte i sin vildaste fantasi trott att han skulle hamna i. Det här var illa, kunde knappast bli mycket sämre.

Fan. Sex med en prostituerad thailändska. Vilka sjukdomar hade hon gett honom? Och vad hade han gett henne? Möjligen ett västerländskt barn som skulle springa omkring i plåtskjulen med hans ögon och kraftiga axelparti.

Smart Erik, tänkte han och sjönk ihop. I ett land där sexturismen pågått längre än bronsåldern och galna män trodde att de blev botade från AIDS genom att ligga med fler oskulder, där passade han på att ha oskyddat sex med en hora. Helvete.

Han såg sig omkring. Ingenting. Inga kläder, inget pass, ingen väska. Noll. Inget. Helvete. Han visste inte var han var, hade inget pass, inga pengar, inte ett skit. Inte ens sina

trasiga Wranglerjeans med sneda fickor och ormskinnsbälte som han fått av Sara för massor av år sedan.

Jävla Sara. Utan henne hade han kanske inte blivit så här, så som han var nu; förstörd i skallen. Och jobbet, tänkte han sedan, hur skulle han förklara för den impotente ambulanschefen Kjell att han inte kunde komma till jobbet och rädda liv därför att han var i Thailand? Han skulle helt säkert få sparken, men det gjorde inte så mycket just nu, det fanns annat som var viktigare, kläder till exempel.

En sak i taget, tänkte han när han gläntade på dörren mot omvärlden, eller vad det nu var.

Gränden var folktom, nästan pittoresk. Värmen tryckte honom åt sidan och han kände illamåendet komma glidande in under nackskinnet som en förbannad lärare efter en mattelektion där ingen lyssnat.

Det såg trångt ut, kanske bara ett par meter mellan de gulmålade putsväggarna. Någon hade sprejat ett cirkelformat klotter på väggen med röd färg och dekorerat konstverket med gröna punkter som fick det att se helt obegripligt ut. Det finns idioter här också, konstaterade han och gick en bit längre ner i gränden.

Plötsligt hörde han hur en kvinna skrek en bit bort.

Där var hon. Han kunde se henne. Hon stod kanske femtio meter bort bakom en rostig oljetunna. Han kunde se hur hon pekade på honom och hans nakna kropp samtidigt som hon böjde nacken i en onaturlig båge bakåt och pratade med någon.

Hon menade honom. Han var naken och gick omkring på öppen gata och visade sitt rakade kön. Visserligen med en storlek som de flesta män skulle önska att de själva hade, men inte ens i Thailand skulle det vara okej att visa könsorganet för okända människor.

Plötsligt slutade hon peka. Hon sänkte armen och tystnade. Hon log. Erik förstod ingenting. Vad log kärringjäveln åt nu då?

Han hade inte hört de tysta stegen bakom honom. Fyllan hade hindrat honom från att uppmärksamma när den

vältränade mannen lyft sin högra arm och svingat en träpåk mot Eriks bakhuvud.

Men han kände det. Han kände hur han föll och han kände hur allt svartnade.

Kapitel 3 – Gävle

Mobilen ringde irriterat. Patrik Andréasson kunde höra hur den skullrade i jeansen som låg slängda på en stol i Gävlepolisens omklädningsrum. Han hade nyss avslutat ett nattpass med en het bastu som han och kollegan Janne hade för vana att ta innan de gick hem till sina fruar och älskarinnor som Janne brukade säga lite på skoj. Varken han eller Patrik hade någon älskarinna, eller fru heller för den delen. Patrik hade Sophie, hon som var mamma till Madelene, Patriks dotter. De hade hittat tillbaka igen, inte flyttat ihop men träffades ofta. Det var bra. Oftast i alla fall. Han älskade nog inte Sophie, men hon var bra, bra för honom. För bra.

Patrik kom tillbaka ut i omklädningsrummet och torkade av de sista vattendropparna från den muskulösa kroppen. Timmarna i polisens gym hade gett resultat sedan många år tillbaka. Det var ett nödvändigt ont för att klara av jobbet på ordningen, att han såg vältränad ut samtidigt skadade väl inte även om han inte hade haft någon sådan tanke när han bestämde sig att träning skulle göra hans kropp till en bra resurs i jobbet. Telefonen ringde igen. Han svarade.

Efter ett par minuters samtal satte han sig ner på bänken under sina kläder som hängde på rostfria krokar ovanför hans huvud. Han lät telefonen falla ner i det terrakottafärgade klinkergolvet som någon modeintresserad polis, säkert en kvinna, kommenderat dit på 70-talet.

Janne såg på honom, betraktande. Patrik som alltid brukade vara den man kunde lita på, någon att hålla sig i. Nu såg han nedslagen ut, förbryllad. Eller uppgiven, tänkte

Janne och rättade till handduken runt den lite för breda midjan.

Patrik Andréasson, tänkte han försiktigt och utan att bokstavera orden för högt. Patrik hade varit hans kollega i många år nu, säkert tio, kanske tolv. De kände varandra innan och utan, men han hade aldrig sett honom så här uppgiven. Annars var han van att se Patrik som ordningspolisen alla såg upp till. Han som arbetade efter en moral som få trodde fanns längre och med värderingar som ingen riktigt trodde på.

"Vad är det Patrik, vad är det som har hänt?" frågade Janne mer undrande än ömkande.

Patrik svarade inte. Han satt tyst. Helt stilla.

Janne gick fram till honom, lade ena handen på hans axel.

"Patrik, vad är det?" Patrik tittade upp, såg uppgiven ut, trött.

"Det är Erik."

"Jaha, vad är det med honom nu då?"

Janne var inte särskilt förvånad över att det uppgivna ansiktsuttrycket som Patrik hade var sammankopplat med hans söndersupne ambulansvän. Erik Sandström hade inte gjort annat än att skapa problem så länge som Janne kunde minnas. Han hade uppriktigt sagt en aning svårt att förstå vad det var Patrik såg hos honom. Men nu var han uppenbart bekymrad.

"Vad är det med Erik?" försökte Janne igen.

"Han är i Thailand. Hos polisen. Jag vet inte vad han är misstänkt för och jag vet inte ens vad han gör i Thailand, men det låter inte bra."

"Vad har han gjort?"

"Han vet inte."

"Vet inte?"

"Han har visst inte ett minne av vare sig incheckningen på Arlanda eller dagarna efter utcheckningen i Thailand."

"Men de måste väl ha sagt vad han är gripen för?"

"Jag förstod inte riktigt allt han sa, det var en raspig linje med fördröjning. Dessutom lät han full, rejält full, men det kan ha varit linjen det också."

”Han var nog full”, sa Janne för att fylla i det som de båda visste. ”Erik har varit full rätt länge nu, och det vet du också”, fortsatte Janne. ”Det är bara ren och skär tur att han inte fått sparken från ambulansen.”

Patrik nickade, Janne hade rätt. Det var ett tag sedan han hade umgåtts med Erik nu, det hade helt enkelt inte gått. Patrik och Sophie hade hittat tillbaka till varandra och mer och mer liknat det de en gång varit; ett par.

Sophie hade begränsat tålmod med Eriks missbruk och han var rätt säker på att det var just ett missbruk trots att Erik konsekvent förnekade det. En gång hade han till och med anmält honom till socialtjänsten som utan att tveka skickat honom till ett behandlingshem mitt i ingenstans i inlandet.

”Jaha”, sa Janne som försökte skapa någon sorts rationell logik i det hela trots det långa nattpasset och trots att de båda borde ligga och sova nu. ”Erik är alltså gripen i Thailand, eller kanske rent av åtalad och dömd.” Janne hade ställt sig upp nu, vankade runt i rummet. ”Och han vet inte för vad?”

Patrik ruskade på huvudet som svar.

”Men han fick ringa?” Jannes fråga var lika dum som den var uppenbar. Det var en internationell tumregel, en fånge fick alltid ringa ett samtal. ”Så då kanske det är hyfsat renhårigt ändå även om man kan anta att den thailändska polisen säljer sig till högstbjudande”, fortsatte Janne.

”Förmodligen”, svarade Patrik. ”Men jag är inte så säker på att thailändsk polis är så korrumpad som man kan tro. En gammal kompis, ja du kanske minns Lill-Jajjen?”

”Nej inte på rak arm, eller jo vänta, var det han som boxades?”

”Thaiboxades faktiskt och tränade en hel del i Bangkok. Under en av träningsresorna sparrade han med en av Bangkoks högsta polischefer, Somchai vill jag minnas att han hette.”

Janne noterade att Patrik började komma tillbaka till sitt vanliga självsäkra jag.

”I varje fall”, försökte Patrik igen efter att tystnaden tagit slut och övergått till något annat. ”Somchai hade bjudit

in Lill-Jajjen till deras högkvarter i Bangkok och de hade ätit lunch högst uppe i byggnaden. Somchai hade berättat att korruptionen inom thailändsk polis var så gott som noll eftersom konsekvenserna gjorts ohanterbara för den enskilde polismannen. Jag vet inte på vilket sätt men Lill-Jajjen trodde att korrumperade poliser sköts till döds utan rättegång. De hade däremot enorma problem med organiserad brottslighet, en brottslighet som redan då höll på att ta makten över hela Bangkok och som hade kinesiska kopplingar.”

Patrik tog en paus, andades. Han fortsatte utan att Janne hunnit säga något.

”Lill-Jajjen hade fått följa med på ett tillslag mot en byggnad med högt uppsatta ledare i den kriminella världen. Han hade fått en thailändsk K-pist och en balaklava, och metoderna under gripandena hade väl inte varit helt rumsrena om man uttrycker sig diplomatiskt.”

”Jag förstår”, sa Janne när Patrik tystnat. ”Thailand kanske är bättre än Kambodja eller Laos, men jag skulle ändå inte vilja vara gripen där. Så, vad tänker du göra?”

Patrik tog ett andetag, ett djupt. Såg på Janne som såg ut att vara tröttare än han själv.

”Jo”, sa han när han andats klart. ”Vi ska göra så här.”

Kapitel 4 – Thailand

Golvet var lika kallt som det såg ut att vara. Rummet var mörkt och han funderade på om han var på isoleringen eller om alla celler såg ut så här. Förmodligen var det väl det sista, tänkte Erik och lutade sig mot stenväggen. Att han satt i ett fängelse av någon sort var helt uppenbart. En madrass med galonöverdrag och ett hål i golvet var det enda sällskap han hade. Huvudvärken var plågsam och han kunde inte avgöra om det var slaget mot skallen eller bakfyllan som gjorde sig värst påmind, bra var det inte i alla fall.

Det var mörkt, dunkelt. Han hörde inga andra, såg ingenting mer än rummets fyra väggar och en dörr, gjord av stål gissade han.

Patrik hade inte sagt mycket när han väl fick tag på honom, bara hummat och sagt att han skulle återkomma. Fan. Fan också. Patrik var den enda han kunde ringa, den enda som kanske kunde hjälpa, som kanske ville hjälpa en nersupen ambulanssjuksköterska som han själv.

Han hade blivit utdragen till en fastmonterad väggtelefon när han kvicknat till efter slaget och vaknat på samma golv som han låg på nu. "*Call the embassy*", hade en överviktig uniformerad asiat med solbränt utseende sagt och knuffat fram honom mot telefonen. Ringa ambassaden, varför skulle han göra det? Vad skulle de göra? Inte ett skit antog han. Det kanske inte Patrik skulle göra heller men det var åtminstone tryggare att ha Patrik på andra sidan telefonlinjen än den svenska ambassaden.

Patrik hade svarat på andra försöket, han hade inte sagt mycket. Erik kunde inte utröna om han blivit besviken eller

arg, men han sände inte ut någon glädje över den hackiga telefonlinjen i alla fall.

Det var Erik som avslutat samtalet. Lite onödigt snabbt kände han nu. *"Nu vet du hur det ligger till, gör vad du vill med informationen."* Fan. Det var spriten som pratade, fortfarande.

Han lade sig ner på stengolvet som kändes kallt, fuktigt. Inte den tropiska hetta som han förknippat Thailand med. Han var förmodligen i någon källare någonstans, men var?

Det fanns för många frågor och för få svar. Han hade hamnat i ett thailändskt fängelse, men för vad? Det kunde vara vad som helst, köp av prostitution kanske. Det var det enda han kunde komma på just nu. Fast han visste inte om han hade köpt sex, men han antog det eftersom kvinnan som suttit bredvid honom varit thailändsk, och naken. Han rullade över på sidan, kände hur tinningarna börjat värka, hur bakfyllan ropade att den var där. Var köp av sex ens ett brott i Thailand? Det kändes mer som en livsstil här borta. Eller var det att han gått ut på gatan naken som upprört byborna och skickat honom i fängelse? Det stämde inte heller, det var väl knappast ett allvarligt brott i Thailand.

Eller så var det ett allvarligt brott att vara naken i Thailand. Han rullade tillbaka på rygg och konstaterade att han inte hade en jävla aning men att han var illa ute, riktigt illa ute.

Han måste ha slumrat till. Rummet kändes varmare nu. Rasslandet med nycklar i dörren hade gjort honom vaken, inte alert men vaken. Dörren öppnades och Erik satte sig upp. Inte förrän nu hade han märkt att han inte var naken längre. Ett par gråaktiga linnebyxor och en för stor bussarong av samma textil täckte hans kropp, han visste inte hur det hade gått till men det kändes ändå en aning bättre att ha kläder på sig, mindre utlämnande på något vis.

Dörren öppnades och samma feta uniformerade thailändare stod i dörröppningen, bredvid sig hade han en magerlagd äldre thailändare med kostym.

"Get up", sa uniformen med en thailändsk brytning som hade varit lustig i ett annat sammanhang.

Erik började resa på sig. Med hjälp av stenväggen tog han sig upp i stående men han kände sig ovanligt illamående. Bakfyllan hade han träffat miljoner gånger, men illamåendet brukade inte se ut så här, kännas så här. Den var klubbigt ihållande på ett annorlunda sätt.

Den magerlagda mannen steg fram, inte ända fram till Erik men längre fram än uniformen. Han drog en hand genom det tunna svarta håret och flinade så att alla gula tänder i det fårade ansiktet syntes.

"Mr. Sandstrom", sa han. "Mr. Erik Sandstrom from Stockholm."

Han pratade betydligt bättre engelska än tjockisen i uniform och det gick till och med att ana en brittisk accent som gömde sig någonstans under det sarkastiska leendet.

"But you're not really from Stockholm, are you?" fortsatte han med samma obehagliga leende. "You are from Gavle, 180 kilometers north from the capital of Sweden. You work at the ambulance service."

Erik hade svårt att koncentrera sig, vem fan var han? Hur kunde han veta allt det där?

"You know", fortsatte han och nu var det där äckliga leendet bredare än tidigare, "I know a lot about you Mr. Erik Sandstrom."

"Who are you, and what am I doing here?" försökte Erik och kände paniken växa inombords.

Den äldre mannen skrattade, högt, och fortsatte skratta i takt med ekandet som slog mot stenväggarna.

"I am the man that you didn't expect to meet. You can call me chief, and to you I'm the worst nightmare you've ever had." Han såg med ett auktoritärt, överlägset allvar på Erik som inte förmådde att möta hans blick när han hörde de sista meningarna i en konversation som gett mer förvirring än klarhet. "Relax Mr. Sandstrom, don't be so confused, you have plenty of time to sort out your thoughts."

Han vände sig om, gick mot dörröppningen och stannade

inte förrän den tjocke uniformerade mannen stängt och
rasslat med nycklarna.

Kapitel 5 – Gävle

Klockan närmade sig eftermiddag. Dimman hade legat som ett dovt duntäcke över biltaken ett par timmar efter lunch men hade raskt bytts mot en kraftig vind.

Gävle kunde vara en trist stad. Den kunde vara fantastisk också men just nu var den nog mer trist än fantastisk. Det var sista dagen i april och snart skulle sommaren vara här, men just nu kändes det avlägset. Kalla vindar hade kommit in från Finland och piskat kylan över Bottenhavet och in mot land. Det blev särskilt kallt när det blåste från det hållet. Det finska, karga klimatet stormade in i en liten småstad som hade gått i dvala. Liten och liten, tänkte Patrik för sig själv. Med svenska mått mätt var den väl en av de större städerna men med mått som sträckte sig utanför Sverige och Europa liknade den mer en förort till Stockholm. Ingen skulle säga så men alla som bodde här förstod att det var så.

Patrik satt vid köksbordet hemma i lägenheten på Sockerbruksgränd. Kroppen var piggare nu efter att han till slut lyckats vagga sig till dvala i några timmar. När han vaknat hade han känt sig som pånyttfödd, som en ny människa trots att han egentligen borde ha sovit några timmar till för att kompensera nattens arbete, eller brist på arbete. Det hade inte hänt mycket och han och Janne hade rätt tidigt lagt sig i en varsin ände av den slitna hörnsoffan med grönt konstskinn som stod som en offersymbol mitt i polisens dagrum.

Men nu satt han vid köksbordet, och han var inte ensam.

”Tack för att ni har kommit hit med så kort varsel”, sa han med ett tonläge som varken var ordergivande eller för mjäktigt. Det var någonstans mittemellan så att de som satt vid samma köksbord skulle förstå att det var mer än bra att

de var där men att det viktiga var varför de var där. "Ni vet båda vem Erik Sandström är. Och ni vet båda att han har haft en del problem, både med sig själv och med andra."

Patrik tystnade, tog ett par andetag, väntade, lyssnade. Ingen sa något.

"Nu har han lite mer problem än vad han brukar ha och det är därför jag vill träffa er. Dels för att ni är kunniga inom områden som kan vara viktiga i det här fallet, men framförallt", och nu tog han en extra lång paus innan han fortsatte, "framförallt är ni här för att jag litar på er."

De båda männen bredvid honom nickade i samförstånd.

"Vad är det du tänker att vi ska göra?" sa Janne som satt till höger om Patrik och var först med att säga något.

"Vi börjar med vad vi vet", svarade Patrik. "Efter det funderar vi på vad vi kan göra. Men syftet med allt det här", Patrik slog ut med en öppen handflata mot den lilla församlingen och sänkte rösten en halv tonart, "syftet är att hjälpa Erik. Jag vet att ni har olika relation till honom och att han inte är världens bästa människa alla gånger, men, och det här hoppas jag att ni respekterar, han är min vän, en av de bästa, kanske den enda som jag har. Och jag kommer att göra allt jag kan för att få hem honom."

Janne nickade.

Den tredje personen hade inte sagt något. Han satt tillbakalutad med händerna knäppta som en katolsk präst över den lite för stora buken. Magen hade varit större, tänkte Patrik, han såg ut att må bättre än tidigare. Han hade tvekat när han fiskat fram mobilen ur fickan och rullat ner i kontaktlistan till rätt namn. Han hade varit fortsatt tveksam när han tryckt på den gröna luren och låtit signalerna rulla fram. Men innerst inne hade han varit väl medveten om det uppenbara; skulle han kunna hjälpa vännen och ambulanssjuksköterskan Erik Sandström, då behövde han sin far.

"Jag är tveksam", sa hans far.

Det var det enda han sa innan han lyfte upp en kopp med perkulatorbryggt kaffe mot munnen. Porslinet snuddade mot den välansade mustaschen och han sörplade i sig den varma drycken tillsammans med en inandning.

I väntan på en fortsättning som inte verkade komma föll Patrik in i sina egna tankar.

Det var länge sedan han och hans far hade haft så pass bra kontakt med varandra som de hade nu. Hans far, den kände kriminalkommissarien Birger Andréasson, var en frontfigur på polisstationen i Gävle. För de vanliga dödliga, som hans far brukade uttrycka sig när han syftade på ickepolis, var han mest känd för sina kriminalromaner. Sjaskigt skrivna med bristande detaljkunskaper, hade Patrik tänkt när han skummat de första kapitlen i den första boken och använt resterande av de signerade exemplaren som förhöjning till Tv:n.

Men inom polisen, Polismyndigheten, var han en legend. Patrik visste att han hade varit given för länspolismästarposten sedan flera år men tydligen hade han till Patriks förvåning tackat nej. Det stämde inte med den bild han hade av sin egen far som tog så mycket plats och uppmärksamhet som möjligt, gärna på samma gång. Patrik hade aldrig frågat varför, kanske skulle han fråga längre fram eller så gjorde han klokast i att bara låta det vara. En far som var länspolismästare var nog ännu sämre för honom själv, ordningspolisen som inte ville komma ifrån fylla och hustrumisshandel. Nej han skulle nog bara låta det vara, tänkte han och blickade upp på sin far.

När han hade ringt och bett honom komma hem till hans enkla men rätt genuina enplanslägenhet i gamla stan hade han inte frågat varför, inte sagt nej, bara hummat och lagt på. 30 minuter senare hade han knackat på trädörren in till Patriks hem. Det hade nog inte gått för några år sedan men den sista tiden hade banden mellan far och son växt sig starkare, oklart varför, men det var bra, riktigt bra.

Birger Andréasson såg sig omkring. Han ställde ner kaffekoppen mot bordsskivan och andades, tänkte. Det var så han var upplärd att göra. På hans tid som ung polisassistent var det lugnet och den enskilde polisens egna instinkter som var skillnaden mellan rätt och fel, mellan fällande och friande. Idag fanns det så mycket instrument och analyser att

de ibland kunde tappa bort känslan för riktigt bra, gammalt hederligt polisarbete. Att vara polis var inte ett jobb, det var ett kall. Polis var man född till, det gick inte att välja. Trots att han snart närmade sig pension kunde han inte vänja sig vid tanken på att sluta. Vad blev det av honom då? Kanske skulle han fortsätta skriva böcker, deckare. Det gav honom en del extra pengar men innerst inne visste han att de inte riktigt höll den klass som de utlovade. Det var snarare skicklig marknadsföring i kombination med hans välkända namn som gjorde att försäljningssiffrorna ändå hölls uppe.

Han lyfte koppen mot läpparna igen. Gott kaffe, mörkrostat. Svårt att säga vilken böna på rak arm men den hade gjort sig bra tillsammans med Patriks perkulatorbryggare.

Han hade aldrig förstått varför Patrik stannat kvar så många år på ordningen, han hade ju alla chanser att avancera åt något håll. Inte för att han på något sätt skämdes för att hans son var den som arbetat längst tid som polis på ordningen, tvärtom kunde han ofta lyfta upp honom som ett av polisens goda exempel avseende kontinuitet och stabilitet. Men han visste att han hade kapacitet för mer, inspektör eller kanske till och med kommissarie som han själv.

Han slogs ur sina tankar och tittade på Janne och Patrik, de såg sammanbitna ut, avvaktande. Avvaktande eftersom de visste att det satt en polis med högre grad i rummet, antog han. Den disciplinen gick inte att tvätta bort från två veteraner på ordningspolisen, det spelade ingen roll hur nära anhöriga eller vänner som fanns bakom gradbeteckningen. Vad Patrik såg i Janne och hur han skulle kunna tillföra något över huvud taget var för honom helt oklart. Janne var en duglig ordningspolis och ibland hade han överraskat med vissa utredningstekniska färdigheter, men mer än så var det inte. Inte enligt Birger Andréasson.

När Patrik hade ringt hade han blivit förvånad. Han hade bara kort berättat vad det gällde och sagt att han behövde hjälp. Hjälp att tänka klokt.

Själv hade han inte tvekat. Han hade tagit sin överrock,

randiga halsduk, släckt lamporna i köket och lämnat våningen vid Gavleån bakom sig.

Visst hade Patrik bett om hans hjälp förut, men det hade varit annorlunda. Då hade han varit så insyltad i privata utredningar att han förmodligen skulle ha fått sparken om han inte hjälpt till.

”Nå väl”, sa Birger när han såg sumpen formulera en teckning i botten på den vita Rörstrandskoppen.

Han såg ut på dem båda, försökte utläsa vad de tänkte, kände. Försökte förstå.

Han sträckte ut handen mot Patrik som utan vidare förstod att det var tecknet för att börja föredragningen.

”Jo, det här vet vi. Erik ringer mig 07.15 idag på morgonen. Han vet inte var han befinner sig men han säger sig vara fängslad och har fått tillåtelse att ringa ett samtal, då ringer han mig.” Patrik tog en kort andhämtning innan han fortsatte. ”Han har varit kraftigt berusad i Gävle, vunnit 20 000 på ett spelbord inne på krogen Kaptenen och sedan tagit en taxi till Arlanda. Det nästa han minns är att han vaknar vid landningen på Phukets flygplats. Sedan hann vi inte så mycket längre men han är alltså sannolikt gripen av thailändsk polis.”

”Eller av någon kriminell organisation”, fyllde Janne i. ”Det finns väl ett antal organiserade syndikat i det där området.”

”Jaha”, sa Birger Andréasson och harklade sig för att få de andras uppmärksamhet. ”Vi har två alternativ.” Janne och Patrik lyssnade nogsamt. ”Det ena är att vi ringer UD och lämnar över hela ärendet dit. Erik är trots allt svensk medborgare och det ligger i UD:s intresse att få hem honom helskinnad. Dessvärre”, sa han och tog en paus och räckte fram den tomma kaffekoppen till Patrik för påfyllning, ”är väl inte UD direkt kända för att sätta den enskilde personens intressen i första rummet.”

”Vad menar du?” Janne såg frågande ut. ”Är inte det UD:s uppdrag?”

”Nja, UD:s uppdrag är att hålla bra förbindelser med andra länder, och”, han betonade ordet, ”hjälpa svenska

medborgare. Ibland blir det mer av det första. För att vara tydlig så tror jag att UD ger oss tyst diplomati, locket på och en väldigt osäker utgång för er vän."

Han tog emot koppen med nytt hett kaffe, tog en sockerbit mellan läpparna och sörplade med ett vant mönster i sig kaffet från den rätt påkostade koppen.

"Och alternativ två?" sa Patrik när hans far tystnat.

"Vi åker dit."

Plötsligt avbröts diskussionerna och tankegångarna av ett knackande från ytterdörren. Inget vanligt knackande utan ett mer rytmiskt periodvist knackande. Ett sorts mönster som spelades upp.

"Blir vi fler?" undrade kriminalkommissarie Birger Andréasson och såg på sin son samtidigt som de lyssnade på sektioner av knackningar på ytterdörren. Det lät som fyra knackningar med kort mellanrum, en paus och sedan fyra knackningar igen.

"Ja, jag har inte hunnit nämna det än men jag har bjudit in en person till", sa Patrik och såg besvärad ut.

Plötsligt slutade knackningarna. Sedan kom fyra knackningar till, därefter tyst.

Birger Andréassons ansiktsfärg skiftade från rödrosig till gråvit på bråkdelen av en sekund. Som om han kommit på något viktigt, och det hade han.

"Nej Patrik. Nej för fan Patrik", repeterade han med eftertryck. "Du kan inte mena allvar?"

Janne såg fundersam ut, verkade inte hänga med på vad som hände nu.

Patrik svarade inte, han gick istället mot ytterdörren och öppnade.

Från köksbordet kunde gästerna höra hur Patrik hälsade någon välkommen och hur ytterdörren stängdes igen. Janne hade ingen aning om vem det var som väntades men av Birgers reaktion att döma så var det inte någon som han hade hoppats på.

Och i samma stund förstod han varför reaktionen i Birgers ansikte varit så kraftig. I ingången till köket stod en smal, normallång man med runda glasögon och rakad skalle.

”Tomas Svensson”, sa Patrik och pekade på mannen. ”Honom känner ni sedan tidigare.” Patrik granskade honom hastigt och konstaterade att han såg ut ungefär som han brukade. Den svarta ryggsäcken som han alltid hade med sig måste han ha tagit på sig igen efter att han hängt av sig ytterkläderna. Ryggsäcken var alltid med, ingen visste vad han hade i den, och ingen ville väl egentligen veta heller.

Tomas hade varit hemma hos Patrik förut. På något märkligt sätt hade han och Patrik blivit vänner, eller åtminstone bekanta på ett sätt som liknade vänskap. Det blev nog inte en mer normal vänskap än vad det var nu, tänkte Patrik och såg på en man som med råge var den märkligaste människa han mött. De hade träffat varandra genom Erik för några år sedan i samband med en privat utredning som de hade gjort. Tomas hade varit speciell, men ovärderlig för utgången av fallet. Han hade sanslöst utvecklade kunskaper inom de flesta teoretiska områden. Han växlade mellan några specialintressen, men framförallt var det väl psykiatri som var hans område. Erik hade förklarat att Tomas inte skulle gå att förändra, och det hade inte gått heller. Inte för att Patrik hade försökt, han hade insett rätt tidigt att Erik hade haft rätt på den punkten. Det gällde att anpassa sig runt honom. Kunde man det, då var han makalös. Men det fanns ett problem. Tomas var helt oförmögen att hantera sociala situationer.

Tomas såg på den lilla församlingen.

”Snutar”, viskade han fram. ”Snutjävlar. Allihop, bara snutjävlar.”

”Hej Tomas”, sa Patrik utan att ta notis av den rätt otrevliga inledningen.

Inget svar. Tomas tittade diffust framför sig utan att ta ögonkontakt med någon av de andra i lokalen.

”Du sa inte att det skulle vara fler här”, sa han efter en stund, fortfarande med vikande blick även om det var uppenbart att han pratade med Patrik.

”Då hade du ju inte kommit hit”, svarade Patrik som visste att raka, ärliga svar var det enda som fungerade på Tomas.

Tomas gick fram till köksbordet, drog ut en av stolarna

och flyttade den ett par meter bakåt så att ryggstödet lutade mot den randiga tapeten. Han satte sig hastigt.

”Jag har kaffe”, sa Patrik.

”Med mjölk?”

”Ja.”

Inget svar. Patrik antog att det betydde att han accepterade erbjudandet och hällde upp kaffe i en lite större temugg som han gissade att Tomas ändå skulle korrigerera till om han tog fram en av de mindre Rörstrandskopparna. Mjölken hällde han i ett glas vid sidan av och ställde fram allt till Tomas som funnit sig till rätta i stolen. Tomas tog glaset med mjölk och hällde i hälften av innehållet i kaffemuggen.

Birger böjde sig fram mot Patrik och viskade så lågt så att Tomas inte skulle höra.

”Vad gör han här? Vad tror du att ett psykfall ska tillföra?”

”Allt det kriminalkommissarien inte kan och lite till”, svarade Tomas från sin distanserade plats med muggen på väg mot munnen och utan att titta upp.

Patrik kunde inte låta bli att le åt den oborstade kommentaren.

Birger suckade. ”Ok”, sa han. ”Vad vet du om Thailand till att börja med?”

”Varför skulle jag berätta det för dig?” svarade Tomas med ett naturligt tonfall.

”Det är väl knappast någon statshemlighet.”

Tomas vände sig mot Patrik, såg på honom. ”Vill du att jag ska svara?”

”Nej, du behöver inte svara”, sa Patrik som kände att han mästrade sin far lite grann men ett läxförhör av Tomas allmänbildning skulle inte leda till något som hjälpte Erik hem.

”Det är torsdag eftermiddag nu”, sa Patrik istället för att snabbt få igång tempot igen. ”Om vi åker till Arlanda imorgon kan vi vara i Thailand på fredag kväll.”

”Nej”, sa Tomas kort från sin stol.

De andra tittade på honom, och Tomas måste ha uppfattat att det förväntades en fortsättning. ”Du sa att Erik ringde från Phuket.”

Patrik nickade. "Det var vad han sa att han sist mindes."

"Det går inget direktflyg från Arlanda till Phuket imorgon. Flyg till Phuket imorgon går via Bangkok och lågt räknat tar de två flygningarna 15 timmar." Tomas tystnade, tog en kort paus innan han fyllde i det sista. "Och", sa han samtidigt som han lyfte kaffekoppen till munnen igen, "Thailand ligger i UTC-zon +7, vilket betyder fem timmar före Sverige om det är sommartid vilket det som bekant är nu. Så 20 timmar från att vi åker är vi i Thailand, thailändsk tid. Lördag alltså."

Patrik skulle precis säga något när Tomas avbröt hans intentioner.

"Vi åker nu."

"Nu?" svarade Patrik en aning förvånad.

"Det går ett flyg klockan 20:45 från Arlanda direkt till Phuket. Framme 13:30 imorgon, thailändsk tid."

De andra stirrade på varandra runt köksbordet, ingen sa något.

Kapitel 6 – Thailand

Erik vaknade till. Låren och skinkorna hade domnat bort. Svanskotan kändes bortopererad. Huvudvärken och illamåendet hade tilltagit, snart skulle han vara abstinent. Han visste i sig själv att han hade supit för länge nu, längre än vad som var bra, längre än vad som var tillåtet. Den bekanta smaken i gommen hade vandrat vidare mot halsen och förgiftade känslan i hela hans kropp. Han var i ett thailändskt fängelse, kunde det vara möjligt? Han slog bort tanken och lät blicken skingra tankarna mot stenväggen. Det såg gammalt ut, allt såg gammalt ut.

Ingen hade syns till sedan tjockisen i uniform och den kostymklädde mannen som ville bli kallad chief varit där. Chief, tänkte han, chef. Om han nu var i ett fängelse så var kostymmannen chef för fängelset, fängelsechef. Men han kunde vara var som helst, kanske inte ens i ett riktigt fängelse.

Plötsligt tänkte han på Karin, han tänkte på hennes mjuka hår som slingrade sig nerför hennes smala axlar och banade väg mot ryggen med den naturliga svanken. Han blundade och försökte känna hennes hud med sin hand, känna hur den kändes, minnas hur hon rös med hela kroppen när han smekte henne, när han tog på henne, när hon tog på honom. Tog honom med charm, storm och allt annat som han inte visste om han hade känt förut, innan han träffade henne.

Sara fanns där. Hon fanns där fortfarande. Mot bättre vetande och som en grön demon med eld i ögongloberna. Han ville inte ha henne inom sig, han visste inte längre om han ville ha henne hos sig heller. Och det hade han inte haft på länge. Hon hade lämnat honom, det var flera år sedan

nu och romansen hade varit mer för honom än för henne. Kanske hade hon inte ens brytt sig när hon lämnat honom, när hon lämnat hans liv. Eller försökte lämna hans liv. Han hade med en dåres självförakt hållit minnet och själen av henne kvar i sina händer, gripit efter ett hopp som inte fanns där. Det sista han mindes av henne var att hon försökt döda honom, trots det fick han inte bort henne ur sinnet, ur tanken. Någonstans insåg han att det inte var Sara som fastnat som ett klistret på själen, det var inte rimligt, allt annat än sunt. Det måste vara något annat, ett tvång, en besatthet som tog ett märkligt uttryck, som personifierades av någon som inte förtjänade det.

Han andades, måste påminna sig om att andas. Karin, försökte han, Karin. Tanken på henne gjorde honom ljummen, inte kåt utan upprymd, förväntansfull. Han måste ha henne tillbaka. Han hade förlorat henne. Kanske. De hade inte sagt något till varandra på länge och kanske var det just det som var bekymret. Han hade kommit hem till henne för tre veckor sedan, oanmäld. Full. Inte lindrigt full eller salongsberusad utan enormt skitfull. När hon öppnat dörren hade han kräcks in i hennes lägenhet. Skammen sved fortfarande och det som känts befriande i tankarna vändes till något ångestframkallande istället.

"Mr. Sandstrom." Ett hojtande mot stenväggarna i korridoren avbröt honom i tankarna. Skönt. Skönt att slippa fundera på verkligheten, för det här var väl inte verkligt? Det kunde det inte vara. Det var en mardröm som snart skulle ta slut, som skulle övergå i ett vaket tillstånd som inte innehöll den misär han försatt sig i, hoppades han åtminstone.

Kapitel 7 – Gävle

Tomas Svensson försökte känna sina egna andetag mot handen som han höll upp framför sig. Ibland kunde medicinerna göra händernas ovansidor mindre känsliga. Men inte idag, händerna fanns där, kändes som de skulle. Hastigt såg han åt höger och noterade en äldre kvinna som observerat honom och säkert redan stämplat honom som knäpp. Tåget luktade instängt. Han såg framför sig, försökte fokusera blicken på något stilla, något som satt ensamt. Ormarna hade inte kommit på besök idag. Igår var de överallt med sitt gröna skinande skinn och ilskna röda ögon, slingrade sig runt allt han riktade blicken mot. Han förstod att de inte var verkliga men ändå var han inte helt säker, inte så pass övertygad att han bara kunde nonchalera att de fanns. Vad var verklighet? Det var en filosofisk fråga som han inte hade hört något bra svar på.

Oron kom upp inom honom igen, rädslan för att något som liknade en hallucination skulle dyka upp var påtaglig.

Han hade aldrig passat in. Förstod att andra såg honom som konstig, galen, men det gjorde honom inget. Samhället var patetiskt, uppbyggt av ja-sägare som uppfostrats med jantelagen som norm. Han mådde illa när han tänkte på det och hoppades att tågresan snart skulle vara över.

Patrik såg ut över parkeringen utanför det påkostat renoverade bostadsrättshuset i centrala Gävle. Gävle nämndes sällan i samma andetag som vackra städer eller bildsköna byggnader men det här var en del av staden som var riktigt elegant, vacker med Gavleån som sällskap.

De hade hastigt bestämt att de skulle ses utanför Birger

Andréassons trappuppgång så snart som möjligt efter att de skiljts åt hemma hos Patrik. Och det hade de gjort, alla utom Tomas som kort informerat Patrik om att han inte tänkte åka bil med tre snutar och därför skulle ta tåget till Arlanda. Patrik hade inte frågat något, inte sagt något, bara nickat till svar.

Janne hade kommit till Birgers adress iklädd en osmaklig hawaiiiskjorta prydd med brunaktiga gitarrer på orange bakgrund. I högerhanden hade han en svart rullväska som såg ut att ha passerat bäst före på 80-talet någon gång. Hjulen var vinda och fick väskan att wobbla fram på asfalten.

Patrik hade två rena ombyten, pass, och försäkringspapper i en mindre sportbag med Brynästryck. Borde gå på hockey någon gång, tänkte han när han fick syn på trycket. Det var länge sedan han varit på Läkerol Arena och sett någon hemmamatch med stadens hjältar, säkert flera år sedan som han hade varit där. Arenan var rätt så nybyggd och hade fått namnet efter sin huvudsponsor som även gjorde tablettaskar. Nu hette det inte Läkerol Arena längre utan hade döpts tillbaka till det gamla namnet Gavlerinken. Men det spelade väl knappast någon roll och Läkerol hade ju dessutom lagts ner, eller flyttat som var det mer tillrätalagda ordet som verksamhetsföreträdarna använt i Gefle Dagblad. Alla som jobbade där fick sparken, men det var ändå inte nedlagt, bara flyttat. Till en fabrik i Slovakien. Patrik fick inte ekvationen att stämna men det spelade ingen roll nu. Inget spelade någon roll just nu. Inget annat än att få hem Erik.

Dörren gick upp. Kriminalkommissarie Birger Andréasson kom ut. Han hade varit på resande fot tidigare, det gick det inte att ta miste på. Snyggt klädd med svarta kostymbyxor, italienska skor, vit skjorta och en skräddarsydd kavaj. I handen hade han en rullväska, en blå av märket Samsonite. Han tittade på Jannes väska som framstod som ännu mer pinsam nu än tidigare.

”Samsonite firelite. Bäst i alla test”, sa han och tittade på Janne.

”Vad kostar en sån?” frågade Janne som svar.

”Jag minns inte men de finns säkert billiga på någon nattmarknad runt Phuket.”

Patrik kände igen hans fars överlägsna spydigheter. De hade lyst med sin frånvaro under hela eftermiddagen men nu var de tillbaka. Synd.

”Jag har pratat med Mats Andersson, vår länspolismästare, och berättat att vi tar ledigt några dagar för ett polisrelaterat ärende utomlands”, informerade Birger när de lastade in väskorna i hans nya Volvo XC70. ”Det var den här Zlatan gjorde reklam för”, sa han och knackade på taket med ett belåtet leende. Patrik suckade.

”Var är Tomas?” sa Birger när bilen rullade från parkeringen. ”Ska han lämna oss ifred på den här resan?”

Patrik kunde höra hoppfullheten i sin fars röst, hoppet om att den besvärlige figuren skulle stanna hemma. Han tyckte inte om det, tyckte inte om hur människor som var i hans närhet dömde Tomas. Det stod för inskränkthet. En oförmåga. Men det sa han inte. ”Tomas avböjde att åka bil”, fyllde han i kort utan att gå in på den egentliga orsaken om att åka bil med snutar.

”Jaha, men han ska med?”

”Ja, han åker tåg.”

Birger sa ingenting, det fanns visst ingenting att säga.

I samma stund som de skulle sätta sig till rätta i bilen ringde det ilsket i Birgers telefon. Patrik kunde höra hur han hummade några gånger och svarade jakande innan han avslutade samtalet och stoppade ner mobilen i innerfickan på kavajen. Med neutral blick vände han sig mot Janne. ”Det var Andersson, länspolismästaren. Han har pratat med din chef på ordningen som säger att han inte kan släppa iväg två erfarna poliser just nu, sjukdom och annan frånvaro tydligen.”

Janne såg mer lättad ut än besvärad och klappade Patrik på axeln samtidigt som han öppnade baddörren för att ta sig ur bilen. Att de inte ens diskuterat huruvida det var Janne eller Patrik som skulle stanna hemma kastade ett snabbt dåligt samvete över Patrik, men att han själv skulle stanna

hemma var inte ett alternativ. Janne kunde säkert göra en del nytta från Gävle istället.

”Är det ok?”, frågade han Janne när han klev ur bilen.

”Helt lugnt, jag vill ju egentligen inte flyga, det var mest för din skull”, sa han och skrattade till.

”Glöm inte rättslådan i bagageutrymmet” hojtade Birger osedvanligt okänsligt när Janne klivit ut ur bilen och Patrik skämdes över hur hans far då och då kunde agera som en riktig översittare, som nu.

Janne svarade inte, tog bara väskan ur Birgers bil och stängde bakluckan. Birger flyttade växelspaken i rätt läge och lät bilen rulla ut från parkeringen, bort från där de befann sig nu och på väg mot något okänt.

Gävle låg tungt framför dem. Det var sista dagen i april, Valborgsmässoafton. Patrik hade inte tänkt på det tidigare men det här var kvällen då Gävles ungdomar skulle bli berusade, slåss och göra allt annat som de fick ångra imorgon. Kanske var det för att han var ledig som han inte hade tänkt på det tidigare, men det var en av årets värsta kvällar som man kunde jobba på polisen, särskilt som ordningspolis. Han hade gjort otaliga skift både kvällar och nätter på sista april och det hade alltid sett ut på samma sätt. Samlingsplatsen var fortfarande i och runt Boulognerskogen som låg belägen mellan stadskärnan och sjukhuset. Runt sjutiden på kvällen skulle fyllan nå sitt klimax och vid elvatiden var de flesta i parkområdet borta, ofta med hjälp av polis eller socialtjänst. Det var vad det var, tänkte han och lade inte några direkta värderingar i att ungdomar drack för mycket och ställde till med oreda, mest för sig själva. Den nya Volvon svepte lugnt genom Gävles gator. Genom den öppna sidorutan kunde han höra sorlet från ungdomarna, från de lyckligt omedvetna unga vuxna. Ännu hade de inte förlorat allt de tyckte om, misslyckats med sådant som de inte förstod, sett saker som de helst inte ville se. Inte alla åtminstone. De var lyckligt omedvetna om den mörka fasad som dolde sig bakom den härliga uppenbarelse som livet var. Började han bli cynisk?

Förmodligen var han väl det, tänkte han och lutade sig tillbaka i bilsätet.

Han hade inte pratat med Sophie än, inte berättat att han inte skulle komma hem ikväll, och inte imorgon heller. Att han skulle spendera de närmaste dagarna i Thailand skulle han vänta lite med att säga, men han kunde inte vänta för länge. Snart skulle hon börja fundera, undra, misstänka att allt inte var som det skulle. Men allt var som det skulle, det var bara inte som hon ville att det skulle vara. Han suckade när han tänkte på det. Sophie. Madelene. De hade kommit tillbaka trots att hoppet för en återförening varit borta för länge sedan.

Just nu var de inte hemma. Han visste att de skulle på middag hos hennes mamma så än skulle de inte sakna honom. Han skulle ringa från Arlanda när det var för sent att ångra sig, för sent för att komma hem. Till och med Sophie skulle inse att övertalning och starka ord inte skulle få honom tillbaka från utflykten som hon helt säkert skulle klassa som onödig. Hon hade aldrig haft särskilt mycket till övers för Erik Sandström, mest sett honom som ett hinder, ett orosmoment som alltid ställde till det för sig själv och för sin omgivning. Och på den punkten kunde hon väl ha rätt, men i hans egen värld vände man inte vänner ryggen, aldrig.

Kommissarie Birger Andréasson satt i förarsätet, tyst, funderande. Han tänkte på livet, på tillvaron, hur allt kunde ha blivit som det var. De rullade ut från Gävle, ut på E4:an. Om en dryg timme skulle de vara på Arlanda flygplats. Om ytterligare några timmar skulle de sitta på ett plan på väg mot Phuket. Han och Patrik, och Tomas insåg han snabbt och kände hur pannan blev lite svettigare. Som tur var hade han fått Mats Andersson att ljuga ihop en historia för Jannes chef så att han exkluderades ur sällskapet. Janne var en duglig ordningspolis, men han tillförde inget på en resa av den här typen. Dessutom ville han ta chansen att få vara ensam en stund med sin son, kanske prata med honom om saker som inte handlade om polisyrket, om sådant som ändå betydde

något i livet. Tankarna for iväg och landade på Elin. Underbara Elin. En polisaspirant som korsat hans alldeles för gamla sinne för några år sedan. Nu var hon polisassistent och jobbade på ordningen. När hon kom förbi slutade han tänka, slutade finnas. Han hade aldrig sagt något, aldrig yppat ett ord. Aldrig försökt berätta hur han kände. Han var för rädd. Rädd för att bli till åtlöje, rädd för att andra skulle få veta. Rädd för sanningen.

Hon var minst 30 år yngre än honom och den vackraste kvinna han sett.

När han kände doften av hennes skonsamma parfym i polisens korridorer slutade hjärnan att fungera. Han kunde inte hjälpa det, han hade slutat analysera det. Det bara var. Dessutom var hon gift med en annan polis, en man som gjort en kometkarriär i Uppsala och var betydligt många år yngre än honom själv. Det spelade ändå ingen roll, hon skulle inte vilja ha honom, det var han helt övertygad om. Hon hade säkert jobbat ihop med Patrik någon gång, han jobbade ju också på ordningen. Han hade kunnat prata med honom, förhört sig om hur hon hade det privat och om äktenskapet var lika bra under ytan som det verkade utåt. Men han skulle inte förnedra sig till det. Han skrev om det istället, inte i sina böcker utan i handskrivnen löpande text i ett av skrivblocken som alltid fanns i närheten om någon tanke eller känsla skulle bli för stark för att hålla inom sig.

Jag måste, tänkte han, jag måste ha henne. Om jag inte kan leva med henne kan jag inte leva alls. Han såg ut genom fönstret och insåg hur orimliga och långt ifrån verkligheten tankarna var, utopier som aldrig skulle ske. I ett avbrott från den dimma som dykt upp i tankarna såg han hur lastbilarna passerade på högersidan när han körde om, såg skogen, granarna och en sorgsen småstad som han lämnade bakom sig.

Han slog bort tanken om Gävle, tänkte på Elin igen, tänkte på hur mycket hellre han ville vara med henne än den han var med nu. Det dåliga samvetet som borde ha kommit uteblev och det var väl ett tecken på att han inte borde stanna kvar i den sorgliga misär som liknade en relation.

Marias tofflor skulle stå i hallen när han kom hem. Hon skulle inte säga något, inte fråga var han hade varit, hur han hade haft det eller vad han tänkte på. Maria var inte Patriks mamma, henne hade han försummat för många år sedan. Maria var väl ett substitut för ensamheten, tomheten, det enkla som aldrig blev enkelt.

Han ville berätta, ville säga hur han kände, men han kunde inte. Vad skulle han säga; Jag älskar någon annan? Ja han kanske borde säga just det men tänk om hon skulle fråga något tillbaka, kanske fråga om Elin älskade honom? Det slog till i bröstet, inifrån. Han orkade inte tänka, ändå kunde han inte sluta trots att tankarna kändes övermäktiga. Han visste svaret. Hon älskade inte honom, Elin ville inte ha honom.

I fyra år hade han känt sig varm inombords varje gång han såg henne. I fyra år hade han blivit yr när han känt doften av hennes hår. Han fantiserade om henne hela tiden, oftast inte om att hon var naken. Inte jämt i alla fall. Hon var för ung, och han var för gammal, alldeles för gammal. Men trots det, trots hennes ålder och trots att tankarna alltid blev för ostrukturerade när hon dök upp i dem så var hon Elin och hon betydde allt. Allt för honom. Han ville ha henne, över allt annat ville han ha henne.

För ett par veckor sedan hade han ställt sig bredvid henne i fikarummet, de hade varit ensamma, han hade haft svindel.

Han hade sett på henne, gjort sitt bästa för att inte se så där plågsamt ömkande ut som han kände att han kunde göra ibland. Han ville att hon skulle förstå det han innerst inne kände utan att han själv skulle behöva säga det. Han hoppades att hon skulle förstå ändå, förstå det han kände, kanske känna något själv. Det var väl det han ville, hade han tänkt för sig själv när han vikit undan med blicken och gömt sig i sig själv. Hon hade ställt sig framför honom i det lilla köket med gulnade tapeter som borde bytts ut. Sedan hade hon tagit en vitaktig kaffemugg från översta hyllan. Såklart, hade han tänkt och suckat så högt att hon förmodligen hade hört. Om hon tagit koppen som stod på den lite lägre hyllan hade han inte fått se hur det blonda håret föll utsträckt över

hennes smala axlar när hon lutade huvudet bakåt för att se så högt som hon kunde. Han hade känt sig yr.

Hon hade vänt sig om mot honom som om hon förstått att han ville få det ur sig, att han ville säga det som hemsökte hans tankar. Det hade inte gått, inte den gången heller.

Med ögon som fått honom ur balans hade hon sökt hans blick, uttalat några artighetsfraser och sedan lämnat honom ensam med samma tankar och plågsamma drömmar som han hade haft alldeles för länge.

Han hade tänkt på henne i flera år, försökt hålla henne på avstånd, men det gick inte. På natten invaderade hon hans tankar, höll honom vid liv, fick hans drömmar att blåsa. Han älskade henne, attraktionen var ofattbar. Aldrig, inte ens förut, hade han känt så här. Hon fick honom att tappa all fattning som funnits där. Ändå hade de aldrig rört varandra. Förmodligen visste hon inte ens om att hans hjärta för länge sedan överlämnat sig till henne, kapitulerat i det som kallas tröst, värme, kanske likgiltighet.

Birger kom tillbaka från sina tankar, hörde hur Patrik frågade honom något, uppfattade inte vad det var.

Kapitel 8

När kvällen plötsligt överraskar med sin uppsyn finns det ingen som hör, ingen som ler och ingen som säger det någon borde ha sagt; gör det inte, låt bli, gå inte där.

Natten, tänkte hon. En svart prydnad, kanske en bakgrund i det som kallades tillvaro, eller närvaro. Hon visste inte vad hon ville längre.

Hunden var rastad, alldeles för länge dessutom. Hon hade inget att skylla på längre, måste tillbaka in. In i ett hus som dött för länge sedan. Skalet stod kvar, fasaden var vacker, men inuti var det dött. Precis som hon kände sig. När hon kom in skulle Magnus sitta i soffan. Han skulle ha en kopp kaffe i handen och sitta tillbakalutad med det högra benet över det vänstra. När han fick syn på henne skulle han skynda sig att dricka de sista dropparna av kaffet i tron om att hon inte skulle förstå att han blandat det med sprit, som han alltid gjorde. Han skulle se frågande på henne, manande, men inte säga något. Hon visste det redan innan hon gått in.

Åren hade varit för många, för långa och för många. Det skulle aldrig bli bra. Den eviga längtan efter barn hade bytts mot en rädsla. Hur skulle de klara av att ta hand om barn? De kunde ju inte ens ta hand om varandra. Jobbet var den enda platsen där hon fick vara ifred, ha sina tankar för sig själv.

Han hade alltid varit svartsjuk, alltid kontrollerat henne. Aldrig slagit, men det var väl en tidsfråga hade hon tänkt.

Hon hade blivit en person som hon själv varnade andra för att bli. En kontrollerad kvinna i ett förhållande som borde ha avslutats för längesedan. Ändå kom hon sig inte

för att avsluta det. Hon hade tagit upp det, men han hade inte svarat. Hon visste inte vad hon skulle göra längre.

Nu stod hon på den nybyggda entrétrappan och tog ett djupt andetag, kopplade loss schäfern som gjorde henne sällskap på kvällspromenaden varje kväll. Är det så här det ska vara? tänkte hon när hon tryckte ner handtaget och gick in.

"Hej Elin." Orden var lugna, kontrollerade. Magnus satt som han brukade, tillbakalutad i soffan med ena benet över det andra.

Hon flämtade till, inte av vad han sagt utan av vad han hade i knät. Kaffekoppen stod på bordet och över det översta benet vilade ett jaktvapen av nyare modell med piporna riktade mot henne. Hon kände pulsen stiga, visste inte vad hon skulle säga.

"Vill du skilja dig?" fortsatte han. "Igår sa du att du ville skilja dig." Han klappade lätt på geväret och tittade belåtet upp på henne. "Ingen skiljer sig från mig."

Det var det sista hon hörde innan hagelskuren träffade henne. Döden som borde ha varit ögonblicklig verkade avvakta, ville inte lösa av henne riktigt. Hon förstod inte. Smärtan var inte där, inte än. Hon låg på golvet, orörlig. Såg hur han reste sig från soffan, närmade sig henne med vinglande steg. Kunde höra hur han skrattade, hånade henne när han gick mot henne. "Ingen skiljer sig från mig", väste han fram och lyfte geväret en bit ovanför hennes ansikte. Sedan svartnade allt.